

LLISTA DE REPRODUCCIÓ

PRIMERA PRESA: IPHONE 4S. iOS 6.0. FOCUS EN LA CÀMERA PRINCIPAL.

iPhone 4S, 7,30 del matí:

El món sempre sembla més miserable quan et despertes. Després, poc a poc, llisca suaument de l'apocalipsi a la més analògica realitat. Desenganxe els ulls de la son de la nit. Tinc els parpalls lleganyosos. Ahir vaig llegir massa còmics abans de tancar els ulls. Em done compte que he dormit amb l'iPhone 4S 64GB blanc dins la mà. Agarrat com si fóra un gafarró que no vull deixar que s'escape. Lentament vaig entrant dins el món analògic. Del digital, no acabe d'eixir-ne mai del tot. La realitat va apareixent com quan desbloquege la pantalla del telèfon. Estic sol al llit, estirat panxa amunt, amb els braços desplegats i les cames separades, com un crist digital a l'era del Facebook. De colp, em ve un somriure sorneguer als llavis. Si tot va bé, la soledat setinada dels meus llençols s'acabarà ben prompte. Tinc un pla i l'estic portant a terme amb tots els instruments electrònics al meu abast. M'assalta el cuc de la curiositat: hi haurà una nova cançó a la llista de reproducció? Pegue un bot al llit, m'incorpore i ràpidament mire la pantalla Retina del telèfon per entrar a l'Spotify. Està ben borrosa. Queda clar que la Retina del telèfon és molt més bona que la retina dels meus ulls. A les palpentes busque les ulleres de pasta negres a la tauleta de nit i, en posar-me-les, el món s'aclareix i guanya lluentor. Esvare el dit per la superfície sensible de vidre polit de l'aparell fins arribar al reproductor musical. En obrir-lo, vaig a la llista de reproducció que vaig crear per acostar-me a Ella. Aquest és el mot digital, Ella. El trobe original, exquisidament ben triat. Impactant i curt. Descuidadament sofisticat. És el primer que em va cridar l'atenció: una dona que tria Ella com a identitat a la xarxa ha de ser creativa, genuïna i divertida. Podent triar milions de noms, en tria un de senzill i poderós al mateix temps. "Me la vull lligar", pense. "Me la lligaré", em dic.

Revise les cançons i una alegria desfermada m'inunda el ventre: ha afegit un nou tema a la nostra llista de reproducció! No puc evitar sentir l'eufòria corrent-me, calenta i alegre, per les venes. Ha triat, significativament, "All that she wants", d'Ace of Base. Bé! El missatge m'ha arribat alt i clar, Ella. Em sua el dit per l'emoció. Un *revival* dels anys 90. M'agrada.

Anem bé. Alce l'iPhone en senyal de triomf, tot escarxofat com estic al llit. Tinc la temptació d'afegir de seguida una nova cançó a la llista però em reprimesc per dues raons: perquè semblaria ansiós, i això no dóna bona imatge si vols lligar i, sobre tot, perquè he de pensar amb calma quina serà la meua propera tria. No puc seleccionar una cançó a la valenta, amb la sang bullint. Ho he de calcular amb precisió quirúrgica però també amb passió digital així que me'n vaig a la dutxa. Deixe que l'aigua em relaxe mentre jo m'alleugeresc i m'allibere de l'ennuvoladora pressió de la sang. En eixir, ja estic fresc i sé quina cançó penjaré a la llista. He rodat molt la garbera però crec que la millor opció serà una melodia enèrgica, amb missatge, però que transmissca molt més per com està interpretada que pel que diu.

Spotify (iMac), 8,00 del matí:

Referme les meues posicions musicals de conquesta amorosa: el millor serà que, en la partida la seducció, la forma captive i la lletra acarone. Pose l'iPad a la funda, l'iPhone a la butxaca, el MacBook al maletí. Apague l'iMac abans d'agafar el pom de la porta, mirant de reüll la poma mig mossegada, per anar a treballar a l'escola. No sóc cap addicte a Apple. Sóc addicte al bon disseny i a la bellesa. Mire de reüll l'AppleTV per assegurar-se que l'he apagat i tanque la porta de colp. Minut a minut estic més segur i convençut de la meua elecció. Li respondré amb un altre clàssic dels 90, potent i genuí. Ella m'ho agrairà i jo avançaré un pas més en el camí de la conquesta. No sé qui és Ella. No la conec físicament. Encara no em cal. Tampoc ella sap qui sóc jo. Encara menys li cal. Sé que ama la tecnologia i la bellesa digital tant com jo o més. Tots dos protegim la nostra imatge darrere de pseudònims a Internet i fotos a contrallum. Som delicats i subtils. És l'elegància de suggerir i no mostrar, pense jo, Pere Puny. Eixe és el meu nom, sí, a l'avorrit món analògic. Però sóc GiacomoCa al món digital. Ara baixe l'escala i salude la portera, una jove sempre pendent del mòbil, que treballa en lloc de sa mare, que li ha cedit la feina perquè la filla, rossa tenyida, separada i reubicada a casa dels pares, no en tenia. Se'm fa estrany a mi, Pere Puny, veure una xica jove fent de portera, però sé que les coses estan com estan. Li alce la mà sense pràcticament mirar-la perquè, com a GiacomoCa, tinc al cap la pròxima cançó que li penjaré a la llista de l'Spotify a la dama que pretenc conquistar.

Pere és atrotinat però simpàtic, gros però simpàtic, barbut però simpàtic. Així és com dec semblar al món analògic. Només simpàtic i només gros? Bé, miop i un pèl llefiscós, però simpàtic, segur que deu pensar la portera. No coneix GiacomoCa. Es perd la part més rica de mi. I la millor. “Under the bridge”, de Red Hot Chilli Peppers. La melodia retruny al cap de GiacomoCa mentre les paraules naixen automàtiques i insubstancials a la boca de Pere Puny: “*a los buenos días, señorita*”. No contesta, està massa enfeïnada amb el seu enginy mòbil.

La porteria queda endarrere i Pere Puny s’afanya per arribar a les nou a l’escola, però no sense passar abans pel quiosc. La xica del quiosc pren despreocupada i sense massa atenció les dues monedes que li done a canvi del meu còmic de Moebius. No vaig mai a dormir sense llegir una vinyeta de Moebius. Segur que la dependenta té el cap en una altra banda. Concretament dins d’una tauleta Android que em fa sentir orgullós d’haver optat per la meua iPad. Em genera un pèl de llàstima que ella no en pugui tenir una com la meua. La quiosquera, en la seua exuberant morenor de cabells, no deu estar al cas de la diferència. Els qui no han tastat mai la poma no són conscients del pecat i el plaer. La deixi rasant la pantalla varies vegades amb uns dits on destaquen quatre anells, per fer anar una aplicació que es resisteix a arrencar. Al costat del quiosc, entre a la botiga de llepolies per comprar, com cada dia, els necessaris xiclets de menta de tota la vida. Done un bitllet menut. La venedora mira amb més atenció la pantalla de l’ordinador que el bitllet que li done. De reüll puc veure el símbol de Windows al teclat. Pobra! Una altra víctima indolora, de pèl roig i ulls verds, dels codis matussers de Redmond. Una altra dona de llavis primis i expressió alegre, atrapada i entristida per unes finestres massives que grinyolen des que van nàixer, allà per la prehistòrica versió 3.0. Pegue a fugir de la botiga i faig una cursa per arribar a hora al meu lloc de feina.

Spotify/Facebook (iPad), 9,01 del matí.

Quan haja tocat el timbre de les nou per a què els alumnes entren a classe tindrè una miqueta de temps per penjar la nova cançó a la llista de reproducció compartida amb Ella. Ella és la dona que fa emocionant el meu món digital i acabarà lliscant en els meu llençols

offline d'ací a no massa. Pere Puny no tindria cap possibilitat però GiacomoCa s'ho mereix i ho aconseguirà. Faig esquitllar el moll del dit per la pantalla fins localitzar "Under the bridge" i, amb tres tocs tan lleugers com intensos i passionals ubique la cançó a la nostra llista de reproducció. El pas està donat. Consulte el Facebook buscant un perfil d'Ella que no trobe. Casí que me n'alegre. Millor no tenir una imatge dubtosa a la realitat si en pots tenir una de perfecta a la imaginació. Un horitzó de bits encisadors il·lumina el camí al meu davant. Optimisme. Esperança. Eufòria. Imaginació. Un pèl de miopia.

Coreu electrònic (iPad), 10,30 del matí:

El sobret de correu pampallugant, encara per obrir a l'email, em reclama. Les línies primes que el delimiten atrauen els ulls de Pere Puny i criden l'atenció de GiacomoCa. Tremolós el moll del dit, acoste la falange a la pantalla de l'iPad per llegir la promesa entrant. Una intuïció ompli de neguit esperançat el toll d'aire que m'entra als pulmons. Sí, sí, sí és Ella. Ella a través de l'Spotify, que m'ha enviat un missatge amb una nova cançó compartida. Ensume metafòricament la dolça flaire de la victòria propera. Frise per veure la sensibilitat estètica que haurà portat Ella a l'elecció que m'espera a la llista de reproducció. El quadrat es fa gran i l'aplicació mostra la llista de missatges. Tinc un buit al pit i el llavi em tremola per l'emoció com un codonyat acabat de fer. Esclate de felicitat en contrastar dos fets: un, que la cançó triada és Lady Marmalade i, dos, que el nou tema afegit arriba amb un missatge. Els dos factors junts em nuvolen la vista. També hi fa molt les ditades de les ulleres. Em pose els cascos blancs alhora que em dispose a llegir el missatge, alterat per la situació i perquè d'ací no molt hauré de tocar el timbre perquè els adolescents de l'institut ixquen al pati a esmorzar. "Tens molt de gust music@al. Tens estil. M'agrad@ aquest vincle digital que hem establert. Si tu també t'hi trobes de gust, podríem passar a la fase offline, no creus?". Una brisa nova em recorre les venes per dins. Estic exultant. Pere Puny dormita a la consergeria d'un institut ronyós mentre GiacomoCa vola per la bòveda digital en un viatge plaent i triomfador. Admire la combinació valenta de música suggeridora i paraula atrevida. Pere Puny toca el timbre del 'recreo' a l'Institut mentre GiacomoCa pensa la forma més adient de respondre a una oferta tan esperada i tan temptadora d'Ella. Mire de reüll l'iPad. D'una banda per inspirar-me en la resposta i, d'altra, perquè cap

adolescent no me'l furte. El meu dit de Pere Puny sobre el timbre de tornada a classe es manté ferm. El meu dit de GiacomoCa s'atansa, sensitiu i tremolenc a la pantalla de la tauleta. Imagine Ella, estirada en una flassada de seda, mirant al sostre mentre imagina el seu proper amant (que seré jo). La recree entre els seus estris elegants, entre pomes mossegades i parets de colors clars, entre llibres de Baudelaire. La pinte al meu pensament estirada al llit, imaginant com serà el seu somni romàntic amb GiacomoCa. La dibuixe dibuixant-me, esperant amb il·lusió la meua resposta. Escolte un crit tronador del cap d'estudis que esbronca Pere Puny per estar als núvols. Metafòrics i digitals.

Spotify (iPad/iPhone), 14,05 del matí:

Ja he decidit la resposta que serà la clau de volta que permetrà lubricar el camí, accelerar la via, collir la poma i assaborir-la. "Call them brothers" de Regina Spektor. Força i sentiment, contingut, art i bellesa. És la cançó que puge amb il·lusió mentre li adjunte un missatge calculat amb cura digital: "Serà un plaer substanciar la nostra relació digital. Aquesta vesprada, a les vuit, al restaurant "Pans i Pads", del carrer Gran. Porte barba i ulleres de pasta negres, Ella. Fa dies que em fas viure en un núvol".

Els peus no me toquen terra. Sure, flote. El món electrònic, que es viu però que no es veu. Mai m'havia regalat una vivència tan estimulante. Les hores passen portant-me de l'iPad a l'iPhone i de l'iPhone fins al MacBook Pro i així fins que aterra el missatge tan esperant a la meua safata d'entrada. Un revelador, contundent, encisador i premonitori "Ok @ tot" ve protegit per una cançó irònica, poderosa: "Me gusta ser una zorra" de Las Vulpes. Quin gran sentit de l'humor, quina forma d'escriure entre línies, quina manera més elegant de camuflar la distinció sota una capa de brutícia urbana. L'essència roman entre el traç gruixut i aparentment desconfigurat, com en una pintura de Lord Byron. Com una escultura de Fernando Botero. Sota la brutícia hi trobareu l'or, baix de les llambordes hi ha la sorra. L'excitació em fa dringar l'ànim, mentre consulte una i altra vegada les diferents pantalles que tinc a l'abast. Quin domini de la lírica, quin domini de la tecnologia, quina destresa combinant els enginys electrònics, els universos digitals. Sé que no em puc haver enamorat, que només és desig, però... quin desig més gran, quin respecte més ben guanyat

per Ella. GiacomoCa viu negat de gust i esperança. Pere Puny posa el cos de carn, ossos i greix. GiacomoCa posa la màgia.

Spotify/Google + (iMac), 17,05 de la vesprada:

He fet un esforç titànic per evitar respondre després del darrer *shock* en forma de missatge i cançó. No vull semblar ansiós, no vull parèixer atrafegat, no vull que pense que estic tan enrossinat com en realitat estic. No vull que pugui pensar que el meu objectiu és sexual. Com a mínim, no vull que crega que és el meu objectiu principal. Perquè no l'és (o sí?). Finalment, passat un temps prudencial, ara sí, poc abans de dutxar-me i alleugerir-me la pressió interna, li faig arribar la darrera joia abans de LA CITA. Li adjunte a la nostra llista d'amor i reproducció un darrer tema amb doble sentit: "Walk on the wild side", però no la versió previsible i *súperconeguda* de Lou Reed, sinó la versió de Dj Disse per Mezzanine de l'Alcazar Vol.5. Aquesta adaptació li afegeix sofisticació, elegància i setí. Serà un bon preludi per una gran cita. Li parlaré de Borges, d'Steve Jobs, de Lorca, Martí Pol, Lovecraft i Phillip K. Dick. Puc concebre un ambient relaxat entre nosaltres, un sopar amb passió, una conversa on li mostraré el que sé i insinuaré el que puc ser. Ella m'espera. Quin sentiment en els bits! Quina manera més nova i més avantguardista de cercar un romanç. El món on les roses no fan olor té tant de romanticisme com aquell on els homes s'agenollen per demanar un bes a les seues amants. Amb les mans sobre el teclat del meu iMac, caic en la darrera temptació de buscar Ella a la xarxa social de Google+ però els resultats són igualment negatius. Em fa content. Vull la sorpresa, vull quedar sobtat, meravellat, no vull saber com és, ni buscar-la més per Internet. Les hores passen lentes i balderes deixant un rastre nerviós i tremolenc. És hora de marxar. És hora de trobar-la. És hora que es troben els bits i els àtoms. És hora que GiacomoCa i Ella es delecten, a la fi, en el mar del desig i l'admiració. GiacomoCa levita cap l'encontre més esperat. Però és Pere Puny qui ix per la porta cap al "Pans i Pads".

"Pans i Pads", 8,05 de la vesprada (cap dispositiu):

Pere Puny entra en el restaurant més de moda entre els *techies* de la ciutat. Camina amb la seguretat que li dona el flotador que li envolta la cintura. Se li endevina un somriure baix

de la barba. Una dona li fa senyes des de l'altra banda del local. Sona "Walk on the wild side", la versió de DJ Disse al fil musical. Se li han tornat a entelar les ulleres. Hi veu borrós però està content. Avança tractant de no emportat-se per davant cap cadira. Fins que arriba a la taula on la dona l'espera. Es treu les ulleres per netejar-se-les mentre diu, un pèl teatral:

-Ella, supose! La dona amb més classe del món digital! –ella (amb minúscula) calla un moment, just el temps que Pere Puny empra en tornar-se a posar les ulleres i comprovar que a aquella dona pèl-roja, d'ulls verds, llavis prims i expressió alegre ja la coneix. I ella a ell.

-Ahhh, així que GiacomoCa és el bidell de l'Institut que ve cada dia a per xiclets de menta a la meua botiga de llepolies! –riu amb ganes mentre Pere Puny queda descol·locat, esmaperdut, atrapat en un món físic massa contradictori. GiacomoCa ha desaparegut. Ha quedat absorbit per l'univers offline. Pere Puny tracta de reaccionar sense que es note massa el seu astorament.

-Ah, sí, quina sorpresa! Que menut és el món, veritat? 'Ella', la dependenta que treballa la botiga de llepolies, sí! –es deixa caure a la cadira amb por, com si el seient li anara a cremar el cul. Se li han tornat en entelar les ulleres i el llavi li tremola lleugerament com el codonyat acabat de fer. La sorpresa inicial no ha de deixar que el trastoque, pensa. Ha de seguir amb els seus plans.

-Treballava. Hui se m'ha acabat el contracte de proves que tenia. Ja no tornaré més –encara està perdut, però pensa en tot el que ha imaginat que faria: parlar-li de Borges, d'Steve Jobs, de Lorca, Martí Pol, Lovecraft i Phillip K. Dick. No sap per on pegar. Ella el traurà del marasme, gens digital, en què s'ha ficat.

-Quines contradiccions més delicioses ens dóna la vida, veritat? –Pere Puny tracta de riure i reprendre el control de la situació. Si la realitat analògica és aquella, mirarà de canviar-la per adaptar-la a l'ideal recreat en la seua imaginació electrònica. És aleshores que ella li diu, ras i curt:

-Escolta, tu tens gana? Ho dic perquè jo he berenat bé i este lloc tampoc és que em mol·le massa. Si no tens molta gana podíem anar directament a fer-nos-ho estelles i així no anem a dormir massa tard, et sembla?

Ell accepta, aclaparat i vençut per una realitat que havia menystingut, incapaç de ser GiacomoCa, condemnat a ser Pere Puny.

PRESA 2: SAMSUNG GALAXY MINI. ANDROID 2.3 GINGERBREAD. FOCUS EN LA CÀMERA SECUNDÀRIA FRONTAL.

Spotify (PC, Windows Vista), 6,30 del matí:

Quina merda això del Spotify! O pagues o no pots escoltar més que un grapat de cançons. Encara bo que ara es pot instal·lar en el mòbil. A vore com va el trasto eixe? I este que m'envia cançons, qui ous deu ser? GiacomoCa, quina horterada! A qui se li pot acudir un nom tan cutre? De veritat ha de ser tan complicat això dels ordinadors? A punt d'anar a córrer una miqueta que estic! I ara, què vol el del maleit ordinador? Missatges? Cançons com a regal? Em va enviar una cançó anit? Està penjat, el compare este! Però si vol jugar, juguem. Li enviaré alguna cosa al tal GiacomoCa. M'és igual que siga hortera a morir. Vaig molt necessitada! Em tiraria una granera si convinguera. A vore, què li envie. És igual, la A, què és això, "All that she wants" de Ace of base. Fora. Ja està, li enviaré això i que pegue per on vulga. Ja està. Eixiré a fer una miqueta de *footing* i en acabat, a treballar a la tenda de Llepolies. Últim dia! Ja estic més que farta d'aguantar xiquets i majorets que volen comprar xiclets i caramels!

Spotify (Samsung Galaxy Mini), 9,05 del matí:

Estic rebentada. He de baixar pes o no em menjaré una rosca. Necessite algú al llit, però jaaaa! Què em sona ara, el mòbil? Ahh, és aquell 'pàjaro' de l'Spotify. M'ha enviat una cançó. No m'ho puc creure! Ha picat l'ham. Encara sucaré amb tota la martingala de la música i els ordinadors. A mi que se me'n fot tot això de la tecnologia i mira que si per ací encara pesque! Si és que vaig triar un nom estúpid com 'Ella' perquè era el més curt que admetia la màquina! "Under the bridge", dels Red Hot Chilly Peppers. Buahh. Tot soroll. M'és igual. Està mogut i ho he d'aprofitar. Li seguiré la corrent i després, a pescar! El meu últim dia a la feina. Mira que si ho poguera celebrar amb un bon clau, el que no he pogut

pegar en els darrers mesos. Ja arriba aquell pesat del xiclets de cada dia. No és res de l'altre món, però si se'm posara a tir... És que no mire pèl! Està grosset? Bon pel sac! Porta ulleres de pasta? Bo pel sac! M'ho ensaquetaria tot!

Coreu electrònic (PC, Windows XP Professional), 10,25 del matí:

Això dels ordinadors falla més que una escopeta de fira. Ja he reiniciat el trasto de la botiga tres vegades. A vore si ara puc contestar-li a l'hortera aquell, li pose ja la mel a la boca. Si mossega l'ham, estiraré ben fort i li chavaré fins al moll de l'os. No se'm pot escapar! Què li envie, si no tinc ni idea de música. (ni del Facebook, ni de res de tot això, si encara no sé com posar una foto on se'm veja ben bonorra per lligar). Com es deia aquella que deia "voulez vous coucher avec moi, ce soir"? Calla, que ho buscaré al Google. Ah, ja està. Lady Marmalade. Jo crec que, per molt borinot que siga li arribarà el missatge alt i clar. "Vols gitar-te amb mi?" I en francès queda més fi! Espera, igual no li queda clar, o no sap francès, o està empanat. Li posaré un missatge que no deixarà lloc a dubtes. Tampoc cal passar-se, siga cosa que s'espante. "Tens molt de gust music@al. Tens estil. M'agrad@ aquest vincle digital que hem establert. Si tu també t'hi trobes de gust, podríem passar a la fase offline, no creus?". Au, a vore per on pega.

Spotify/Correu electrònic (Samsung Galaxy Mini), 14,10 del migia:

"Substanciar la nostra relació digital"? Però aquest tararot està als núvols o què. És que no li he deixat prou clar que VULL QUE SE'M FIQUE AL LLIIIIIT? Estic per no contestar-li. Vaja borinot! I Regina Spektor? Qui dimonis és eixa tia? "Call them brothers"? Dignes-los germans? Està sonat o és que no rega bé? Germans? Vinga, dona, si hi ha per enviar-lo a pastar fang! Però vas molt necessitada, xiqueta, de manera que, primer, acceptaré la invitació i, segon, li enviaré la cançó més puta que trobe, a vore si li queda ben clar d'una vegada ja. Com es deia aquella de les Vulpes, les boges aquelles madrilenyes. Sí, ara ho recorde, "Me gusta ser una zorra". Això és. Més clar, l'aigua. Si amb això no li queda clar del tot l'agafaré de les orelles i me l'emportaré cap a casa arrossegant! Espera, que remataré amb una frase que no té possible interpretació: "Ok @ tot", com en els anuncis de contactes. Més fàcil no li ho puc posar ja, només em falta anar

a buscar-lo tota conilla! Un correu? Google +, què és això? Més xarxes socials i més maldecaps? No! Ja me calfe el cap prou amb això de l'Spotify, el Facebook, el güindows...

Spotify, (Notebook, Windows XP SP3), 17,05 de la vesprada:

“Walk on the wild side”! Per fi ho ha pillat! Senyor, li ha costat, al tanoca! Però, finalment, per fi, podré tastar carn de veritat i d'altri! El “Pans i Pads”, quina estupidesa de nom per un local de moderns i intel·lectuals. És igual, un clau, en l'estat de calentor que estic, s'ho val tot! Au, a dutxar-se, pentinar-se la cabellera pèl-roja i a perfumar-se que aquesta nit suques, xica! Hurra, hurra, tota aquesta conya d'Internet encara servirà per alguna cosa...